

Szegény város szegényei Vegetáló szociális otthon

Csongrádon, a Szent Imre utcai szociális otthon dolgozó hosszú ideig úgy gondolták, hogy hamarosan megszűnik a zsúfolt állapot, a lepusztult körülményeket elfelejthetik az új intézmény felépítése után. Bár tavaly ősszel látogatást tett Losonczy Zoltán polgármester a régi otthonban és azt ígérte, hamarosan csak az emlékekben lelhetik fel az áldatlan állapotokat.

**Zádori Zoltán igazgató:
Sokkal nagyobb élettérre lenne szükségük...**
(Fotó: Enyedi Zoltán)

– Nem így történt – mondja Zádori Zoltán, az otthon igazgatója. A bőkegyi Aranyköz utcai otthon a megyei önkormányzat tulajdona. Szegény embert még az ág is húzza!

Az igazgató elmondta: tizenhárom dolgozóval végzik a Szent Imre szociális otthonban a munkát. Működik náluk egy mentális csoport, melyet egy szociális nővér és egy szociális foglalkoztató alkot.

Hányan laknak most az otthonban?

– Most ötvenen, de ez már nagyon nagy zsúfoltságot eredményez. Sokkal nagyobb élettérre lenne szükségük az idős embereknek.

Hogyan lehet ide bekerülni?

– Kérni kell a felvételt, a házi orvos javaslata is szükséges ehhez, ezt követi majd a környezettanulmány és előgondozás, amikor tulajdonképpen felkészítik az ápolat a bennlakásra. Havi térítési díjat kell fizetni, amely jelenleg 6300 forint.

Az étkezést, orvosi ellátást hogyan oldják meg?

– Az ebédet az Aranyköz utcai konyhától rendeljük meg, külön házi orvosunk van, dr. Tóth Emília látja el az orvosi teendőket.

Hogyan gazdálkodik az intézmény?

– Természetesen fejkvóta alapján, s ez nagyon kis összeg. 184 ezer 600 forint személyenként. Ennyi volt tavaly is. Sajnos, a régi ígéretek a város vezetése nem tudta beváltani. Ezt sújt bennünket a mai napig. Több lenne a rászoruló az ellátásunkra, mint amennyire lehetőségünk van.

Siralmas, lepusztult állapotok uralkodnak itt – mondok, amikor egy kicsit körülnézek.

– Igen, sajnos a fürdőszobában nincs szabadra nyíló ablak. A téli ruhákat kénytelenek vagyunk a folyosó fogasain tárolni, ilyenkor lepi azokat a por. A szobák egyébként 6-8 ágysak.

Végigjárnak a hálókat, a legtöbben az ebéd utáni pihenőt választották. Néhányan a teraszon üldögélnek, vagy a teraszon nézik a tévét. Sok idős, elesett embert látok, akik valószínűleg keményen végigdolgozták az életüket, s nem akarnak a család terhére lenni, azért vannak itt.

Sokan azt mondják, jól érzik itt magukat, mégis szomorú, bánatos a tekintetük. Az egyik néni ezt hallom: „Ha a lányom élne, biztos nem lennék itt, de ő meghalt. Úgy lett volna jó, ha ő jön az én sítromhoz, és nem én az övéhez.”

Biztos vagyok benne, az lenne a jó, ha ő is élne. Valahogy keserű az élete mindenkinek!

Az idősök elvárják a szeretetet, bár a gondozónők szeretettel vesznek körül mindenkit. De mégis hiányzik a meghitt, bensős kapcsolatot a gyerekekkel, a társakkal, egyáltalán valakivel, akirehöz érzelmi kötődnek. Hiányzik a harmónia, hiányzik sok minden a dolgozóknak is. A szociális törvény előírja a munkaruhát, a cipőt, rendelet van, de pénzt elfelejtettek tenni mellé. Pályázati pénzekből vegetáljat a város saját szociális otthona. Pót-költségvetést kértek a felújításához, de egy forráshiányos önkormányzat miből tudná finanszírozni a jogos igényeket.

Pedig a város szegénységét, és a város szegényei helyzetét neki kell vállalni.

Ádám Andrea

„Szomorú, bánatos a tekintetük...”
(Fotó: Révész Róbert)

Ami lényeges: a Cso-Mo valójában nem mondta ki, hogy felmondja a szerződést, hanem egy kívánságot és ijesztgetést terjesztett elő, mely azt tartalmazza: támogassa egy éven át a mozi működtetését az önkormányzat havi 100 ezer forinttal, mert leáll a verkli. Ha nem teszi ezt, ha nem könyörög „térdepelve”, hanem valahonnan szerez támogatást, akkor még most is a Cso-Mo lenne az Uránia fura ura.

Miért következett be ez az üzleti karambol? Miért folyik forintvér? Miért lóg a levegőben egy per? Ami kívülről látszik, az a következő: tavaly nem kapkodott a moziért más, csak egy csongrádi vállalkozói csoport, melyet Kőrösi László hozott össze, valószínűleg mozi iránti átlagon felüli nosztalgiából, illetve azért, mert szeretett volna ismét mozi csinálni...

A csongrádi mozi érdeklődés hiánya miatt hónapokon át bezárva tartották. Ha megkérdezték volna egy szakértőt, az megmondta volna, az is eredmény lesz (lenne), ha nullszaldósan üzemeltetné valaki. (Ilyen szakértőt nem kerestek!)

Az első mozdítósnél azt sem vizsgálták meg, miből lesz havi százezernyi forint bérleti díj, mivel addig erre mozira az üzemeltetője ráfizetett. Ha kétszázszázötven forint volna a gáláns CSO-MO, akkor se kételkedtek volna, hogy itt az ígért valójában egy (jó)szándéknyilatkozat. Az irrealitások mezejére tévedve persze azt is el lehet képzelni, hogy akad egy kft., mely belevág egy veszteséges üzletbe csupán azért, mert „mozizni jaj, de jó!” S fizet, mint egy filmbeli katona, s ha elfogy a pénz, akkor pedig fősbe lövi magát, mint egy jólnevelt magyar dzsentri, lapozzuk csak föl Herczeg Ferencet valamelyik – e gondolatmenetbe illő – frását! (Hej, denevér, hej kutya!)

Amikor az önkormányzat szerződik valakivel, akkor a két szerződő fél egyenragú-e? A helyes válasz: igen. Nem akarok belebonyolódni abba, hogy miként köt szerződést egy jó üzletember, s miként egy mükedvelő vadkapitalista. (Itt abban az értelemben használva, hogy vad elképzeléseinek vannak a tőke, a tőkés világ mibenlétéről.) Ha igazat adunk annak az angol szentenciának, hogy az üzlet, az üzlet, abba nem, kell szentimentalizmust keverni, akkor az önkormányzat mintegy példaszereződésnek is tekintheti, amit a Cso-Mo-val kötött, mert egyszerre tudott jöndulatú lenni és kérelmetlen, amikor a vállalkozók utolsó szalmaszájként épp abban a jöndulatba kapaszkodtak bele, mely valójában legfeljebb „játékony tájékozatlanság” volt. Gondolom, azt hitték, a „Cso-Mo” tudja a titkot, hogy kell mozinézni „csinálni”, illetőleg azt, hogy „mitől döglök a

– Hogy mi kell az öneledt nyári szórakozáshoz? Egy jó erős kötél, 36 vagy 37 fok árnyékban és ráérő nézőközönség. Eredmény? Csongrád-Csongrád: 0-0. (Fotó: Enyedi Zoltán)

Üzleti karambol – forintvér Csongrádi Cso-Mo-zás - avagy: „mozizni jaj de jó?”

A régi idők (fagyos) mozija

Ha valaki szerződést akar kötni az önkormányzattal, annak tanulmányozni kell az eddigi gyakorlatot. Kiváltképp azt, ami a Cso-Mo Kft.-vel történt. Nem rengette meg ez Csongrádot; ámbar ki tudja, hogy „miből lesz a cserebogár?”

légy.” (Mert más az is, hogy: irtó jó légy! S egészen más: jó légyirtó.)

Az önkormányzat hatalmi fölénye mindemellett nem lehet kétséges. S mint tudjuk: az erőfölénnyel lehet élni és nem élni. Lehet jelszavakat bedobni a köztudatba és rögtön elfelejteni annak tartalmát. Például: vállalkozó barát önkormányzat, polgárbarát rendőrség, mely adott és zavarodott pillanatban fegyvertelen, védtelen szurkoló tömegre támad rá, mint legutóbb azon az ominózus pesti meccsen. Ez nem csongrádi példa, de azért példa, noha a becsület, jó adófizető Kónya idejében.

Nem tudom ezek után, hogy mit értenek vállalkozásbarátságon Csongrádon?

Ugye nem azt, hogy az én vállalkozásomat védje ám a polgármester, alpolgármester meg a jegyző és az összes képviselő, de a szomszédomat ne, mert az (ide képzeljenek nyomdafestéket nem tűrő szöveget.) Egy kicsit érthetőbben: a csongrádi, ha vállalkozik, akkor a csongráditól féljen, akár szomszéd, akár hivatali minőségben is kerül vele valamilyen afférba. (Szerencsére vannak még jó emberek nemcsak Szecsuanban, Csongrádon is, s vannak káros gyűlölet és irigység nélküli urak és hölgyek! Időnként ők is megszólalnak.)

Nem érzem, hogy a jó vállalkozók mellé áll mindig az önkormányzat, amikor dönt. Azt viszont érzem,

látom és hallok, hogy félve dönt, taktikázik, kételkedik és „időt kér”. Nem ismeri eléggé a döntés alanyát és tárgyát. (Félt főzött ételről kell mondani, hogy ehető vagy egye meg, aki főzte...?) Nincs jogom kételkedni jóhiszeműségükben, de mint köztudott, a pokol tornácához vezető utat is ebből a „matériából” kövezték ki...

Többen megállították a napokban és a sport „kivérzését” emlegették. A városháza mondhat amit akar, félig még iagaza is lehet- a nép ebben az ügyben sem menti föl T. V.-házát a felelősség alól. Tudom, hogy mossa a kezét mindenki. Pilátusból nincs hiány, korábban sem volt. Hiányzik, aki töviskoronásan is a másokért akar élni, szolgálni és vinni a közügyek keresztjét... S nem áll sorba (mások helyett is) kárpótlási jegyért, nem vásárolja fel bagóért és nem tagja a földmaffiának. Hogy ilyen Csongrádon nincs? Akkor vegyék úgy, hogy a példa akár a Bibliából is vehető – természetesen más körtessel.

Csongrád csak akkor gyógyul ki bajaiból, ha szembe tud nézni önmagával. Ha össze töri a hamis tükröket, ha nem a hazudozók mézes szavait issza, hanem a verejtékekkel, szőlőből készült igaz borokat. (Ez már prédikációnak is beillene, de nem szándékosan jutottam el ide, hanem a történések csónakázva.) A Cso-Mo-t ezen el – a szokimondással – kettémetszem. Csongrád nem azonos a mozival és fordítva. Egyébként is: hol van már a tavalyi hó?

Bálint Gyula György

Vácott a téma: ifjúság és honismeret Csongrádiak a Galga mentén

Az Országos Honismereti Szövetség július 4-8-ig tartotta a XXII. Honismereti Akadémiát Vácott, amelyen e sorok írója is résztvevőként vett részt. Az évről évre megismétlődő, színvonalas találkozónak az évek során kialakult a törzstagsága, akik az ország minden részéből és a határainkon túlról is megjelennek, és beszámolnak az elmúlt évi munkájukról, tapasztalataikról.

borba hívta-hívja azokat a magyarokat, akik tudni szeretnének magyarul írni-olvasni. Sokan vannak a határainkon kívül, akik „még”

beszélni tudnak nyelvünkön, de írni-olvasni már nem.

Vác szívesen fogadta a mintegy 160-180 vendéget. Csongrád megyéből nyolcan

érkeztünk. A színes program minden pontja a hazaszeretetre neveléshez kapcsolódott. Megismerhettük a múlttól a mai napig ennek a fejlődését, alakulását. Bemutattak a különböző szervezetek, és küldötteik elmondták, hogy mit tesznek a haza megismertetéséért, megismeréséért. Érdekes külön szólni a zsámbéki tanítóképző tevékenységéről. Régóta szerveznek a hallgatók számára honismereti táborokat, és tanítják az ez iránt érdeklődőket. Az új nemzeti alaptantervben egyébként szerepelni fog a honismeret oktatása.

A kétnapos előadás-so-

rozat után a harmadik napon szekcióléseken (de csúnya szó) került sor a vitára, beszámolókra, új módszerekre, javaslatokra. A szekciókat iskolai korosztályok szerint különítették el három csoportra, a résztvevők azt választották, amilyen életkorú fiatalokkal foglalkoznak.

Majd egész napos tanulmányút következett. Négy autóbusz indult el három irányba, és ki-ki kedve szerint megismerhetett egy-egy környező tájat. Mi a Galga mentét jártuk nagy élvezettel.

Jövőre Szombathelyen találkozunk.

Dudás Lajos

Az ez évi téma, amelyet Vácott jól körüljártunk, az ifjúság és a honismeret volt. Úgy látszik, ez vonzotta a fiatalokat, mert igen sok huszonéves és fiatalabb érdeklődő is részt vett az előadásokon, illetve a szekcióléseken.

Szerencsére a több évtizedig tartó butítás és elhallgatás korszakán már túl vagyunk. Ezek a fiatalok már nem kérdezik meg – mint korábban –, hogy milyen nyelven beszélnek a székelyek. Hogy ez elmúlt, abban sokat segítettek a Honismereti Akadémiák, és az azokon résztvevő, magyarságukért sokat tevő emberek. Huszon-

két éve nyaranként mindig más és más városában az országnak hívták fel a figyelmet a hon ismeretére, szeretetére. Segítették a határainkon kívül élő magyarokat a magyar nyelv, magyar történelem gyakorlására, megismerésére, magyarságuk megerősítésére. Egy példaként említhetem, hogy egy Balaton melletti kis falu tanítónője minden évben a község lakosaival együtt tá-